

bejde med de særlige institutioner og under hensyntagen til planerne for teknisk hjælp. Hun udtalte, at den danske delegation ønskede velfærdstjenesten så økonomisk som muligt, modtagerlandene skulle såvidt muligt deltage i udgifterne, og stipendiaterne burde søge til lande med blød valuta, såfremt uddannelsesmulighederne der var lige så gode som i lande med hård valuta. Hun sluttede med at omtale den internationale gruppe, der samtidig studerede sociale velfærdsfunktioner i Danmark på foranledning af FNs Europakontor, og udtalte håbet om, at de måtte have udbytte af besøget.

Der blev afgivet en række forklaringer af sekretariatets embedsmænd til nærmere belysning af sagen, og Israels og Libanons delegationer fremsatte ændringer til den foreslåede resolutions tekst for at gøre denne klarere; begge disse vedtoges. Udvalget godkendte herefter enstemmigt resolutionsudkastet, der ligeledes vedtoges enstemmigt af forsamlingen den 1. december 1950.

Ved resolutionen bemyndiges generalsekretæren til at yde en række tjenester såsom at udsende rådgivende sagkyndige på det sociale velfærds område til de regeringer, der ønsker det; at skaffe velfærdsarbejdere adgang til at studere dette arbejde i andre lande; at skaffe egnede personer adgang til uddannelse i velfærdsarbejde i udlandet og at muliggøre undervisning i, oplysning om og forsøg med socialt velfærdsarbejde. Fremgangsmåden skal være den, at den interesserede regering selv bestemmer, hvilken tjeneste den ønsker; generalsekretæren skal såvidt muligt stille sagkyndige til rådighed, der opfylder den pågældende regerings ønsker og helst kommer fra stater, der er medlemmer af FN. Generalsekretæren skal tage særligt hensyn til det større behov for bistand i de underudviklede lande. Enhver regering skal såvidt muligt selv afholde udgifterne i forbindelse med disse tjenester. Generalsekretæren skal afgive regelmæssige beretninger til det sociale udvalg om virksomheden.

Forsamlingen bevilgede \$ 768 500 til realisering af planen i 1951.

5. Fremtidige foranstaltninger til gavn for børn.

Det økonomiske og sociale råd havde på sin 11. samling godkendt, at den internationale børnehjælpsfond fremtidigt udvidedes til ikke blot at være rede til at yde hjælp i nødstilfælde, men tillige bistå regeringer, der måtte anmode derom, med at gennemføre foranstaltninger, der sikrer, at børnene vokser op under forsvarlige forhold. Det drejede sig nu på plenarforsamlingen om at sammenarbejde denne beslutning med den af 1. plenarforsamling den 11. december 1946 vedtagne resolution om oprettelsen af det internationale børnehjælpsfond*), og et af generalsekretæren fremsat forslag til resolution herom dannede grundlaget for forhandlingerne i 3. udvalg. Dette forslag omfattede det økonomiske og sociale råds resolution vedrørende emnet samt de bestemmelser i plenarforsamlingsresolutionen af 1946, der efter generalsekretærens skøn ikke er i modsætning til denne. Diskussionen samlede sig om dette forslag samt om et australsk forslag, der gik ud på, at fonden skulle fortsætte nogenlunde, som det var, samt at dens fremtid efter to års forløb igen skulle tages op til drøftelse.

De Forenede Staters repræsentant godkendte generalsekretærens forslag, men stillede dog visse ændringsforslag og gjorde opmærksom på, at hvis fonden blev fortsat under de nuværende former, kunne der ikke forventes støtte fra De Forenede Stater, der netop havde afvist en sådan. De Forenede Stater ønskede, at langtidsforanstaltninger skulle gå side om side med direkte støtte i form af f. eks. levnedsmidler, samt at hjælpen skulle være hjælp til selvhjælp, da man ikke kunne tænke sig at bære et verdensomspændende fattighjælpsprogram.

Den store gruppe af modtagende stater ønskede fonden fortsat, dog således at vægten blev lagt på den stadige nød i de under-

*) Se beretn. 1. saml. 2. del, s. 52.